

crkva u svijetu

PRILOZI

IZVRŠENJE

Stanislava Adamić

Uranjamo. U sebe. Umorni. Ogorčeni i užasnuti. Od stvari — u liku anđela i poluboga, od hijena i lisica u obličju čovjeka. Od hirovitosti vremena. Nesigurnosti »kruha i igara«, od prognozâ i planiranja, prividenjâ i raspadanjâ. Od svoga srca, bolesna od naprezanja da nađe uporište u običnom, svakodnevnom hodu, od bunovna buđenja do pokušaja spokojna spavanja, bez snova.

Uranjamo. Plivamo. Tonemo. Ovisno od izdržljivosti, od naboja pameti i duše. I ponekad, u želji afirmacije nečeg što neosporno može nadživjeti to biološko krhko biće u tijelu, kojemu izmiču strane svijeta i poruke nadsvijeta — pišemo. Utiskujemo u papir, krhki, lomljivi papir, neka slova, neke crteže i znakove naše podsvijesti i našeg plemenitog i oplemenjenog Super-ega, usprkos svemu.

Preostaje traženje.

Može ispasti korisno i tapkanje i proboj na izabranoj stazi. U ovom vremenu džungli i pustinja još se može dogoditi neki nagovještaj sigurnosti — s nebom koje nije samo privid.

U rasponu od neiskvarenog prirodnog nagona do raspadanja u senilnosti vremena i izživljenosti od neproživljenih ideala postoji, mora postojati jedna staza, barem uska, evanđeoska staza s pogledom što probija horizonte. I kamen. I magle. I iza zatvorenih očiju sluti i očekuje. Ima jedna priča, jedan tajanstveni nagovještaj stiha, možda pjesme, drukčije od svih napisanih. Svete do razmjera neprepoznatljivih opipljivom potencijalu ovog našeg mislenog bića. I ne svodi se na razum. Ne istrošuje se u emociji.

Izmišlja svemire. Slama se od predosjećanja kozmičke, neizmjerljive veličine — istovremeno prisne i zastrašujuće.

I opet: traženje. Traženje i čekanje. Dokle?

Ubraz cvijet. Rano. Davno. Nekada. Bez mjere daljina u prostoru i vremenu. U djetinjstvu. Prije rođenja. U jednom božanskom treptaju svijesti. Pod udarom milosne energije. Stvoritelja. Darežljive i zahtjevne. I cvijet je izdržao kiše i žegu, suhu zemlju i izazovno sunce. I savijao se i uspravljao. Mirisao

i smrt dodirivao. I rastao do gore. Izazivao oblak i skrivene crteže neba. Pjevao i tonuo. Dublje od korijena. Dublje od sebe sámoga.

Bože. Uporište moje. Naše. Željā i naporā. Tu sam. Tu smo. »Na sliku i priliku« Tvoju — nismo marionete. Ni roboti. Ni igračke. A mogli bismo biti i gori. Poniziti se do stvari, lešine i lešinara. Bez Tebe. Bez priznanja da smo i rastočeni i rasplakani, obeshrabreni i obespravljeni, ako Ti ne vikneš ili samo šapneš da si blizu.

I da nije definitivno rješenje ove naše mučno održavane egzistencije u mirenju s »glasom vapijućeg u pustinji«, makar u ime ljudskog dostojanstva. U narcisoidnom koketiranju sa svojim duševnim i duhovnim nazovi ljepotama. I od njih — boli.

Duše Jakosti. Samo smo posude sunca. A može ih ispuniti i blato, srušiti mećave i orkani.

Plač je ljudski. Izlazi iz srca. Suze su bistrije od kiša i rijeka i mora. Kad oplakuju odsutnost Oca. Kad mole. Kad je u potrebe i u zaklinjanju Očinske nježnosti omrazuju tijelo, ako se u nebo ne pretvori.

Bolesni smo. Nismo sveti. Svejedno, u nagovještaju Dobrote, sveta je želja, sveti mali pokret odanosti, malo priznanje da smo i veliki, ako Ti hoćeš.

U ovom vremenu-nevremenu. U ovom trajanju od Prapostanka do granice određene od uzvišene Volje: čekamo... Mi male posude, kandila i posvećena ulja. Svijetlimo. I gasimo se, na mahove. I ta igra naše nestalnosti i Očeva mudrog iskušnja — traje. Sve je u trajanju. U želji. U naporu da traje. Da ne plane u kozmičke prostore, ispisujući cijelim bićem posljednje, oporučno, zavjetno izvršenje.

NE UZNE MIRUJ SE, DIJETE MOJE

Stjepan Lice

ne uznemiruj se,
dijete moje,
i hodi blaga i pristupačna srca
kroza svoje dane

neka ti koraci budu bezazleni
i neka ti bude poznato
da ravni putovi
nisu najkraći putovi do mene

okusi svaki svoj korak
da bi me prepoznao u svakome dahu
i ne odašilji svoje srce pred sebe;
neka je ono odano svakome tvojem pokretu

ne izbjegavaj ničiju nevolju
da te bijeg ne slomi
i odazovi se vedro svakoj boli
koja oblikuje tvoju dušu